

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

❧ זהר חדש יתרו ❧

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ט - חלק ח'

קונטרס 848

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלימא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אֵין שׁוֹמְעִים לוֹ אֶפְלוּ בַּחֲמוּרוֹת שֶׁבַּחֲמוּרוֹת עַד שֶׁגָּנַח מִכָּאֵב לֵב וְאָמְרוּ לוֹ
אֲנִישִׁים תֵּלַךְ אֶל אֲנָשִׁי וְעַד הַכְּשָׁרוֹת, הֵם לֹא כְּהִרְבָּנִים שֶׁל הַקְּנָאִים שֶׁמַּעֲשִׂיהֶם
לְהַשְׁתִּיק אֶת הַכָּל שֶׁלֹּא יִתְפָּרְסְמוּ מַעֲשִׂיהֶם הַמִּתְעַבִּים, תִּדְבֹּר אֶל וְעַד

אֲשֶׁר אֵין לְהַעֲלוֹת עַל הַסֵּפֶר כִּי קָצֵר הִירִיעָה מִלְּהַשְׁתַּרְע, וְכו'. וּבִפְרָט בְּשִׁחִטַּת הַכִּבְשִׁים מִחֲמַת צִמְרוֹ
קָרוֹב הַדְּבָר לְפִשְׁעַ וְלִקְלָקֵל וּמִחֲמַת שִׁישׁ לָהֶם לִשְׁחַת הִרְבָּה אֵינֹו מִדְּקָדִיקִים כָּל כָּךְ, וּמִמְהִירִים לִשְׁחַת,
וְקָרוֹב לוֹדָאִי שֶׁמֵּאֲכִילִין בְּבִלּוֹת וּטְרָפוֹת כֹּאֲשֶׁר נִתְבָּרַר... וְיִי שִׁיחִיָּה מוֹתֵמָה בְּדָבָר וְלֹאמַר מִה גָּבַר בְּגוֹבֶרֶן
וּמִה יוֹם מִיּוֹמִים וְיָקֵל בְּדָבָר הַזֶּה בּוֹדָאִי מִנְּהַג אֲבוֹתֵיהֶם בְּיָדֵם שֶׁשׁוֹחֲטִים אֶת דְּבָרֵיהֶם לֵאמֹר מִי יִתֵּן לָנוּ
לֵאכֹל בָּשָׂר וְאֵל תִּקְרִי וְיִשְׁטַחוּ אֵלָּא וְיִשְׁחֲטוּ שְׁנֵתֵיבֵי שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כִּלְיָה עַל שֶׁבִקְשׁוּ לֵאכֹל בָּשָׂר
תֵּאָדָה הֵינִי בָּשָׂר נְחִירָה וְאֲבוֹתֵינוּ חֲטָאוּ וְאֵינָם, וְאֲנַחְנוּ אִם נַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיהֶם לֹא טוֹבִים לְהִיּוֹת נִלְכָּדִים
בְּעֻוֹנֵם חֹס וְשָׁלוֹם, וְאִי לָנוּ מִיּוֹם הַדִּין וְאִי לָנוּ מִיּוֹם הַתּוֹכָחָה: וְאֵין לָנוּ פֶה לְדַבֵּר, וְיִי יִכָּל לְהַגִּיד וּלְסַפֵּר
מִה שֶׁעָבַר עָלֵינוּ עַד כּוֹה שֶׁגִּמְרֵנוּ לָנוּ הַשׁוֹחֲטִים כְּמִה רָעוּת, וְלֹא יִדְעוּ שֶׁשִּׁחֲטוּ לַעֲצָמָם בְּסָפִין פְּגוּמָה, כְּמוֹ
כֵּן הִיָּה מִיִּתְתָּם בְּכָלל וּבִיָּה וּטְרָפָה לְכָל הוּא הַקְּלָפָה רַח"ל תִּשְׁלִיךְ אוֹתָם, וּמִכֶּרַח לְהִיּוֹת מְגֻלָּג לְכָל
וְכו'. עִי"ש בְּאִרְכּוֹת גְּדוּל.

וְיִדְעוּ שֶׁעַל יְדֵי בָּשָׂר פְּגוּל יֵצְאוּ מִן הַדֵּת לַעֲרֹךְ ג' וְחֲצִי מִלֵּילָאֵן יְהוּדִים רַח"ל, כְּמִבְּאֵר בְּשׁו"ת דְּבָרֵי
חַיִּים ("יו"ד ח"א סִימָן ז') שֶׁאֵין עֲבָרָה כְּמֵאֲכִילוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁמִּטְמֵא הַלֵּב הַיִּשְׂרָאֵלִי, וּבַעֲוֹנוֹתֵינוּ הִרְבִּים
רָאִינוּ עַל יְדֵי זֶה יֵצְאוּ מִן הַדֵּת כְּמִה קִהְלוֹת בְּאֶרֶץ לֹעֵז" שֶׁאֲכָלוּ וְנִתְפָּטְמוּ בְּבִלּוֹת וּטְרָפוֹת עַל יְדֵי
הַשׁוֹבִי"ם הַקְּלִים, וְגִבְרוּ עָלֵיהֶם דַּעוֹת זָרוֹת עַד שֶׁנֶּאֱבְדוּ מִן הַקְּהֵל (עִי"ש דְּבָרֵי הַחוּצָבִים לְהַבּוֹת אֵשׁ).

וּבִ"דָּגָל מִחֲנֵה אֲפָרִים" (פָּרָשַׁת עֶקֶב מִכְתָּב מִהַרְמַב"ם זצ"ל) שֶׁשִּׁבְעִים אֱלֹף אִישׁ כְּפָרוּ בַּתְּחִיתָה הַמַּתִּים
בְּגֻלָּל שֶׁאֲכָלוּ וְנִתְפָּטְמוּ בְּמֵאֲכִילוֹת אֲסוּרוֹת עַד שֶׁיֵּצְאוּ מִהַדֵּת וְכֹא עָלִיהֶם מִלֶּךְ וְהָרָג אֶת כָּלם רַח"ל.

וְיִדְעוּ דְּהַעֲנֵשׁ בַּחֲבוּט הַקָּבֶר עַל הָאוֹכֵל מֵאֲכִילוֹת אֲסוּרוֹת: כְּתֹב בְּסֵפֶר אֹר צִדִּיקִים (פָּרָק י"ט), וְזֶה
לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: יַע כִּי מִי שֶׁלֹּא הָיָה מִדְּקָדֵק מֵמֵאֲכִילִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא הָיָה נִזְהָר לְהִבְחִין בֵּין אֲסוּר לְהֵתֵר,
וְאֶפְלוּ אֵינֹו אֲסוּר מִפְּרָשׁ בַּתּוֹרָה אֵלָּא מִחֲכִמֵּנוּ ז"ל. עָנְשׁוּ שֶׁלֹּאֲחֵר מוֹתוֹ בָּא הַמִּמְנָה עַל חֲבוּר הַקָּבֶר וּמִכָּה
עַל בִּטּוֹן בְּשִׁרְבִּיטוֹ שֶׁל בְּרוֹז וְאֵשׁ, עַד שֶׁכִּרְסוּ נִבְקַעַת יוֹצֵא פֶּרֶשׁנָדָא, וְאִזּוּ מְהֻפְכִּין אוֹתוֹ עַל פָּנָיו וּמִכִּים
אוֹתוֹ, וְאוֹמְרִים לוֹ בְּלַע מִה שֶׁהוֹצַאתָ, הֵשֵׁם יִשְׁמְרֵנוּ וְיִצְלֵנוּ מִדֵּין הַקִּשָּׁה הַזֶּה וּמִדְּכוּתֵיהָ, וּבִפְרָט בְּאֲסוּר
בָּשָׂר בַּחֲלָב שֶׁהוּא עוֹן חֲמוֹר, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

וּכְבֹּר אֲמֻרָתִי בְּדִרְשָׁה מִה שֶׁמַּעֲתִי בְּשֵׁם הַרְה"ק הָאֱלֹקִי רַבִּי אֶהְרֵן רִקְח מִבְּעֵלִי זי"ע: כִּי כָל כּוֹחַ שֶׁל
הַרְשַׁע הַגִּרְמָנִי יִמ"ש בָּא עַל יְדֵי שֶׁאֲכָלוּ מֵאֲכִילוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהָיוּ שׁוֹחֲטִים קִלִּים וּמִמֶּה נּוֹלֵד עֲמֶלֶק הַגִּרְמָנִי,
וְהָיָה בְּמִדָּה כְּגֹדֶר מִדָּה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִשְׁחִיזוּ הַסִּפְיָנִים כְּדָבָעִי, הִשְׁחִיזוּ אֶת הַחֲרֵב שֶׁל הַבַּעַל דְּבָר שֶׁהוּא שׁוֹר
שֶׁל עֲמֶלֶק וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה בְּכוֹחַ לִשְׁחַת מִלֵּילוֹנֵי יְהוּדִים רַח"ל,

וְכֵן הַכְּשִׁילוּ עֲשָׂרוֹת אֲלֵפֵי יְהוּדִים עֲשָׂרוֹת שָׁנִים בְּבִלּוֹת וּטְרָפוֹת - בְּעִיר קָרָאָה כְּשֶׁהָיָה הָרֵב
הַקְּדוּשׁ בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" הַגָּאון הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבִּי נִתָּן נָטַע שְׁפִירָא זְצוּק"ל אֲבִי בֵּית דִּין קָרָאָה -
מֵאֲרַע מִסְעִיר שֶׁהִתְרַחַשׁ בַּתְּקִיפַת הַגָּאון הַצַּדִּיק ר' נִתָּן נָטַע שְׁפִירָא זצ"ל בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" זצ"ל, וְהָרֵב
הַקְּדוֹשׁ בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" נִתָּן תְּקוּן גְּדוֹל לְהַבְעִיל תְּשׁוּבָה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויביו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ח)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שפירשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הַפְּשׁוּת הֵם לֹא יַעֲבִירוּ עַל זֶה בְּשִׁתִּיקָה וְשִׁלְחוּ אוֹתוֹ אֶל הָרֵב שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאס וְסִפְר לֹו הַכֹּל. וְתַכְךָ יֵצֵא בְּדָבָר לְרָחוֹב וּבַעֲתוֹנִים וְהוֹדִיעַ לְהַגְאוֹן הַצָּדִיק מִקְאֲשׁוּי זַ"ל. וְהוּא הוֹשִׁיב בֵּית דִּין וּבִרְרוּ אֶת הַדָּבָר שֶׁכֵּן הוּא, וְאֵז יֵצֵא עִם מִכְתָּב לְתַלְמִידָיו שֶׁלֹּא לֵאכֹל בָּשָׂר בְּהֵמָה וּבַעַל פֶּה אָמַר הָרֵבָה פְּעָמִים שְׁעַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ לֹא יִהְיֶה בָּשָׂר בְּהֵמָה כְּשֶׁרָה, [וְכִמּוֹ כֵּן אָמַר הַרִידֵב"ז עַל יְרוּשָׁלַיִם כְּשֶׁלְּחָם לִפְנֵי מֵאָה שָׁנָה נִגַּד הַקְּצָבִים בְּשִׁיקָאגוּי, אָמַר: שְׁבָאֲרָצוֹת הַבְּרִית לְעוֹלָם לֹא יִהְיֶה בָּשָׂר בְּהֵמָה כְּשֶׁרָה] וְזֶה הַכֹּל הוֹדוֹת לַפְּעֻלוֹתָיו הַכְּפִירִים שֶׁל מִזְבֵּחַ הָרֵבִים הָעוֹלָמִי הָרֵב הַצָּדִיק רַבִּי שְׁלוֹם יוֹדָא גְּרָאס שְׁלִיט"א, וְיָמִי יוֹדֵעַ כִּמָּה זְמַן הָיָה עוֹבֵר וְאִם בְּכֻלָּל שֶׁהָיָה מִתְגַּלָּה אִי פְּעַם.

כִּמּוֹ מַעֲשֵׂה הַזְּנוּת וְהַרְיָגַת בַּחוּרֵי וְיִלְדֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּנְסִים לְהַסְתִּיר בְּמוֹסְדוֹת הַתּוֹרָה וּבַהֲעֲלַמַת הָרַבָּנִים זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה, וְאִם אֶחָד הָרִים קוֹלוֹ לְהַזְהִיר אֶת הָעָם, יֵצְאוּ נִגְדּוֹ כְּאִלוֹ הָיָה אֶחָד מִן הָרִיקִים בְּהוֹצָאָת כְּתָב פִּלְסֹטֶר עָלָיו, וְזֶה גֵרָם שְׂרוּצֵחַ חֲסִידֵי טְרוֹוִיסְטִי וְחֵאמָאסִי יְרָה בּוֹ לְהַרְגוֹ, וּבְדֶרֶךְ גֵּס נִצַּל.

נִחְזָר לְהָרֵב גְּרָאס, שֶׁהוֹדוֹת לַפְּעֻלוֹתָיו הַכְּפִירִים בְּסוּר מִרַע לְאַפְרוּשֵׁי מַאיִסוּדָא זָכָה לַעֲלוֹת לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וּפֶה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל הִתְחִיל לְעוֹרֵר ל"וֹעֲשֵׂה טוֹב", בְּתַעֲמוּלָה עוֹלָמִית, וְנִתְלַבֵּשׁ בּוֹ נִיצוֹץ מִנְשָׁמְתוֹ שֶׁל רֶשֶׁב"י הַקְּדוֹשׁ לְהַדְפִּיס וּלְהַפִּיץ הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ וְתַקּוּנֵי זֶהר וְאוֹר הַזֶּהר וְעוֹד הָרֵבָה סִפְרִים עַל הַזֶּהר בְּחִנָּם, לְעוֹרֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְלַמֵּד תּוֹרַת הַרֶשֶׁב"י הַקְּדוֹשׁ, שֶׁמִּסְגָּל לִירָאָת שָׁמַיִם וּלְקֶרֶב הַגָּאֻלָּה, כְּמוֹבָא בְּסִפְרִים אֵלּוּ.

וְדָבָר גָּדוֹל עָשָׂה, בְּפֶרֶט בְּדוֹר הָעֶכֶזר הַזֶּה וּבְפֶרֶט בְּאַמְרִיקָה שֶׁרָבוּ בּוֹ מִהַקְּוֹרָאִים עֲצָמָם קִנְאִים, "עוֹשִׂים מַעֲשֵׂה זִמְרֵי וּמִבְקָשִׁים שֶׁכֵּר כְּפִנְחָס", וְאַחֵר שֶׁנִּתְפַּטְמוּ בְּנִבְלוֹת וְאַסוּרֵי כְּרִיתוֹת [שְׁהַאֲטָלִיזִים - ה"בּוֹטְשֶׁעֶרֶס" הַטְּמָאִים, מְלַעִיטִים אוֹתָם], שֶׁהֵם הֵכִי גְרוּעִים, כְּמִבְאָר בְּמַסְכַּת סוֹטָה (דף כב:): אָמַר לָהּ יִנְאִי מִלְּכָא לְדְבִיתָיָה אֵל תִּתִּירָאִי מִן הַפְּרוּשִׁין וְלֹא מִמִּי שְׂאִינָן פְּרוּשִׁין אֲלֵא מִן הַצְּבוּעִין שְׂדוּמִין לְפְרוּשִׁין, שֶׁמַּעֲשִׂיהֶן כְּמַעֲשֵׂה זִמְרֵי וּמִבְקָשִׁין שֶׁכֵּר כְּפִנְחָס. וְרָאָה בְּרַש"י שָׁם: אֲלֵא מִן הַצְּבוּעִים - כְּלוּמָר שְׂאִין מִרְאִיתָם

דחיון לעילא, מזונא דילהון נטיף מההוא רקיעא. ולתתא בלהו קיימין בקיומא, מתחות האי רקיע.

רקיע דא תליין ביה תלת שמהן לעילא, כמא דמתפרשא לתתא, קדוש, רחום, חנון, פנוי שמהן קדישין. סתימין לעילא ברזא דלתתא, כלא כגוונא דא מן דא.

אלין שמהן, גו רזי מהימנותא רזא דילהון. כל אינון פנוי שמהן, תליין ברזא דשמהן קדישין אלין, דאיקרון חיון טמירין, מחפין על שמהן דלגאו, ומעפפן באלין, ואתחפין באלין. קודשא ברך הוא איקרי בהו. ודא איהו דכתיב, (שה"ש ג) פשטתי את פתנתי, לאתתקנא לגבה.

מהאי רקיע ולתתא, תליין אינון פינויין, לאתחפיא בהו רזא דשמא קדישא. מהאי רקיע ולעילא, לא תליין פינויין. הדא הוא דכתיב, ותחת הרקיע פנפיהם ישרות אשה אל אחותה. בגין לאתחפיא בהו אינון טמירין עילאין ברזי שמהן קדישין.

כנפים, כסויין לאתפסא שמהן בטמירו. ולזמנא דאתי, לא יתפסה רזא דשמא קדישא, דכלהו זכאה קשוט ינדעון באתגלייא, ולא מגו פינויין. ורזא דא כתיב (ישעיה ל ב) ולא יפגף עוד מוריד והיו עיניך ראות את מוריד.

ראש שתים מכסות להנה. תרין אינון לכל חד וחד לאתפסא בהו. ההוא דימינא, אית ליה חד דימינא וחד דשמאלא. לההוא דשמאלא אית ליה חד דשמאלא. וחד דימינא. וכן בלהו כלילן אלין באלין לאתחפיא בהו.

גויתיהם, רזין דלגאו, בשמהן קדישין. דמנייהו רזא דגופא דילהון. ועם כל דא, אלין כגוונא דאלין. הדא הוא דכתיב, ואשמע את קול פנפיהם בקול: אל, אלהים, יהוה. דכנפיהם: גדול, גבור, ונורא. האי ברזא דרזין לעילא, לאטמרא כלא בגניזו. לתתא קיימין בחיזו גרפין, גו שעורא, בחמש מאה פרסי דשיעורא. ואינון גרפין בחיזווא.

הכא אית חמש קולות, לקבל חמש עילאין סתימין. דכתיב, ואשמע את קול פנפיהם בקול מים רבים בקול שדי בלכתם קול המלה בקול מחנה. קול פנפיהם, דהא באינון פינויין אית שמא חד, מההוא שמא דאיהו מאינון שמהן דלגו. ומאן איהו. אל. דהא שמא דא אזל באינון פינויין ודא איהו שמא, בשמא דמים רבים. ומהכא אתפרש שמא דא לתתאי.

בְּקוֹל שְׂדֵי, אֱלֹהִים. דְּשָׂמָא אֲתַבְּנִי בְּתַתָּא, וְאֲתַחֲתִים בְּתַתָּא, אֶלְקִי. קוֹל
הַמֶּלֶךְ, דָּא שָׂמָא דְאֶקְרִי אֱלֹהִי, וְשָׂמָא דָּא אֲתַבְּנִי בְּבִי דִּינָא לְתַתָּא,
בְּאַתֵּר (דף מז ע"א) דְּזִכּוּתָא שְׂרִיא. קוֹל מַחֲנֶה, דָּא שָׂמָא דִּיעֲקֹב שְׂרִיא בִּיה.
דְּכַתִּיב, (בראשית לה ג) מַחֲנֶה אֱלֹהִים זֶה.

הוּ, קוֹל דָּא, מַחֲפִיין חַד גּוּפָא, לְאַפְרָשָׁא דָּא מִן דָּא, לְאַשְׁתַּמּוּדְעָא,
וּלְאַתַּחֲבָרָא גּוּפָא חַד הָכָא, וְגּוּפָא חַד הָכָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר לְאִישׁ
שְׁתִּים חוֹבְרוֹת אִישׁ. מַחֲבָרִין אִישׁ, לְאַשְׁתַּמּוּדְעָא וּלְאַפְרָשָׁא דָּא מִן דָּא.
וְתָרִין אַחֲרָנִין מַחֲפִיין לְגוּף, וּשְׁתִּים מְכֻסוֹת אֵת גְּוִיּוֹתֵיהֶנָּה. וְכִלְהוֹן גְּלִיפִין
מַחֲקָקִין, בְּאַתְרוּן דְּרִזָּא דְשָׂמָא קְדִישָׁא, בְּאַרְבָּעִין וְתָרִין אַתְרוּן. תַּחוֹת
תָּרִין אַבְנִין עֵילָא וְתַתָּא, לְאַשְׁתַּמּוּדְעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׁמְיָה בִּיקְרִיָּה
לְמַהוּי חַד.

אַרְבָּעִין וְתַמְנִיָּא רְתִיכִין טְמִירִין בְּגִרְמִיָּהוּ, טְמִירִין בְּסִטְרָא דִּהִיּוּא אָדָם
דְּשְׂרִיא עַל כְּרִסְיָא, בְּרִזָּא דְאַרְבָּעִין וְתַמְנִיָּא אַתְרוּן. וּמֵאֲתָן אַחֲרָנִין
גְּלִיפִין בְּגִרְמִיָּהוּ, לְקַבֵּל שְׁיִיפִין דְּגּוּפָא, וְכִלְהוֹן שְׁלֹטִין עַל כְּוִרְסִיָּא לְתַתָּא,
בְּחוּשְׁבֵּן פְּקוּדֵי אוּרִיָּתָא, בְּרִזָּא דְזִכּוּר.

הִיּוּא אָדָם נָטִיל לְכָל הֵי פְקוּדֵי, וְלְכָל הֵי רִזִּין דְּשְׁיִיפִין דְּגּוּפָא, וְאוֹתִיב
בְּרִזָּא דִּילְהוֹן לְגוֹ כְּרִסְיָא קְדִישָׁא. וּבִהוּ אֶסְתַּלְקַת כְּרִסְיָא, בְּתַלַּת
מָאָה וּשְׁתֵּין וְחֻמְשָׁה פְּקוּדִין אַחֲרָנִין בְּרִזָּא דְשְׁמוּר.

כְּרִסְיָא עֵילָאָה, אֶפִּיק פֶּל אֵינּוֹן, מְגוֹ חַד מְבוּעָא טְמִירָא גְּנִיזָא דְאַתְגְּנִיז
דְּשִׁלְטָא עֲלֶיהָ. הִיּוּא מְבוּעָא לִית מֵאֵן דִּידַע לִיה וְלִית מֵאֵן
דְּאֶסְתַּכַּל בִּיה. עֲלֶיהָ פְתִיב (איוב כח כא) וְנַעֲלָמָה מַעֲיִנִי כָל חֵי וּמַעוֹף הַשָּׁמַיִם
נִסְתָּרָה, (שם יג) לֹא יֵדַע אָנִישׁ וּגּוֹ'.

וְכַתִּיב (מ"א י"ט) שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לְכֹסֵּא, אֵלֶיךָ שֵׁת סִטְרִין לְתַתָּא, כְּגִוּוֹנָא דְשֵׁת
סִטְרִין לְעֵילָא. שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לְכְרִסְיָא עֵילָאָה. שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לְכְוִרְסִיָּא
תַּתָּאָה. אֵלֶיךָ וְאֵלֶיךָ, לֹא יִכְלִין לְאַסְתַּכַּלָּא וּלְמַגְדַּע, לִיקְרָא דְכְרִסְיָא
דְּעֲלִיָּהוּ. כָּל שָׁפֵן לְמֵאֵן דְּשְׂרִי עַל כְּרִסְיָא. כָּלְהוּ בְּאִימָתָא בְּדַחֲלִילוֹ, תַּחוֹת
כְּרִסְיָא קְיָיִמִין. נָטִילִין כְּרִסְיָא עֲלִיָּהוּ, וְלֹא יִדְעוּ, לֵאן אֲתֵר מִתַּחֲבָרָאן
גּוּפִין, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, חוֹבְרוֹת אִשָּׁה אֶל אַחוּתָהּ כְּנַפְיָהֶם, בְּגִין לְסַלְקָא
לָהּ. וְכַדִּין כָּל אֵינּוֹן כְּיִנּוּיִין דְּמַכְסִּיִין לְשִׁמְהוֹן קְדִישִׁין, שְׁלֹטִין בְּשִׁמְיָהוּ,
וְאֶקְרִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכַנּוּיָא.

וְכַד קְיָיִמָא כְּרִסְיָא בְּכַנּוּיָא דְחֻדָּה, בְּאַתֵּר דְאַצְטְרִיד, כְּדִין אֵינּוֹן חִינּוֹן
תַּרְפִּינָה כְּנַפְיָהֶם, וְלֹא שְׁלֹטִין בְּאֵינּוֹן כְּיִנּוּיִין, וְחֻדָּה דִּילְהוֹן בְּהִיּוּא

זמנא, דאינון פינויין תרפינה בנפיהם. דהא פדין קודשא בריה הוא אקרי בהון בשמהון אחרנין קדישין עילאין.

הרא הוא דכתיב, בעמדם, על קיומיהו. בעמדם, דלא נטלין. אלא דחדאן מחדוה דקדושא. ונהרין, מגו נהירו דנטלין מפורסא. ועל דא כתיב, תרפינה בנפיהן. ושלטין שמהון אחרנין עילאין קדישין, דקודשא בריה הוא איקרי בהו.

וארא כעין חשמל כמראה אש בית לה סביב וגו'. וארא, דהא אסתלק מניה ההוא חיו, דחמי לפום שעתא. בגין כך אמר וארא, ולא כתיב ואראה.

כעין חשמל, ולא חשמל. כעין: פגיון מלהטא מנצצא, סלקא בגונוי. כעין: פגיונא דעינא דלא יכיל לאסתכלא באסתכלותא, אלא סתים ופקיחא פקיחא וסתים, הכי איהו חשמל.

ואית חשמל סתים, דלא אתחזי כלל, אלא מגו מראה סתימא, דלית מאן דיכיל לקיימא ביה, ולאשתמודעא ביה כלל. ואית חשמל דקיימא בגונוי, גו נציצו לאנהרא ולאסתכלא לפום שעתא. ודא איהו לתתא, דהא לעילא לא כתיב וארא, אלא ואראה. ודא חשמל דאתחזי בגונוי, גוון ארגוונא, ירוק, אדם, לבן. סלקא דא, ונחתא דא. נציץ ולהיט, סלקא ונחתא.

ובגין כך כתיב, כעין חשמל, ולא כתיב וארא חשמל, ולא וארא החשמל, דלאו איהו חשמל, אלא פגיונא דיליה. פגיון דאתחזי, הכי גונוי. חשמל דא איהו נהירו, דנקיט נהירו בגויה, ההוא נהירו דאתחזי באינון נציצין, נהירו אחרא דקיק, זהיר ונציץ יתיר אית בגויה, והאי דקאמר הכא, לאו איהו חשמל, אלא כעין חשמל.

בחיוו דקדמא מה כתיב. ואש מתלקחת ונוגה לו סביב, ולבתר, ומתוכה כעין החשמל. והכא בקדמיתא כעין חשמל, ולבתר כמראה אש בית לה סביב, מאמצעיתא דגופא לעילא, ומאמצעיתא דגופא לתתא. ותלת גונויין הכא, חשמל בקדמיתא. ולבתר אש לגו מינה. ולבתר נוגה. ואינון רזין גליפין גו שמא קדישא. אדנ"י בקדמיתא, כעין חשמל. אלהים לבתר, כמראה אש בית לה. יהו"ה לגו מפולא, ונוגה לו. וכלהו תלת גליפאן, גו האי רזא, כלילין בחד, למהוי פולא חד דא בדא. ועל דא יחזקאל אסתכל לעילא, ואסתכל לתתא, גו מהימנותא, ברזין עילאין. מראה מתניו וגו'.

פרשת יתרו

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר. אִיהוּ בְּלַחֲדוּי בְּדִיבּוּרָא חָדָא וְהָא אוֹקִימָנָא, אֲנִכִּי וְלֹא יִהְיֶה לָּךְ בְּדִיבּוּרָא חָדָא אֲתֵאמְרוּ. וְכִי הִנֵּי, וְתוּ לֹא, אֵלֶּה הִנֵּי כָּלֵל דְּכֵלֵּא, הִנֵּי כָּלֵל דְּכָל אוֹרִייתָא וְהִכִּי נִמְי זְכוּר וְשְׁמוֹר. וּבִגִּין דְּזְכוּר וְשְׁמוֹר אֵינּוֹן כָּלֵל דְּכֵלֵּא, נִקֵּט הִנֵּי דְאֵינּוֹן כָּלֵל. זְכוּר וְשְׁמוֹר. אֲנִכִּי, זְכוּר. לֹא יִהְיֶה לָּךְ, שְׁמוֹר. וְכֵלֵּא בְּדִיבּוּרָא חָדָא.

מֵאִי בְּדִיבּוּרָא חָדָא. הִכִּי הוּא וְדֹאִי, בְּדִיבּוּרָא חָדָא וְלֹא בְּתָרִין. בִּגִּין דְּהָאִי דְּבוּר, אִיהוּ אֲתִפְלִיל מִכְּלֵהוּ קָלִי. וְאִיהוּ דְּהוּה אֲמַר בְּתוֹקְפָא וְחִילָא דְּכֵלֵהוּ, דְּכָל חַד וְחַד הוּא בְּטָשׁ בֵּיהּ בְּלַחֲשִׁישׁוֹ, וְאִיהוּ הָהּ אֲמַר. וּבִגִּין דְּכֵלֵהוּ הוּוּ בְּלַחֲשִׁישׁוֹ וְלֹא אֲשִׁתְּמַעוּ, כְּתִיב וְכָל הָעָם רוֹאִים, וְלֹא כְּתִיב וְכָל הָעָם שׁוֹמְעִים, בִּגִּין דְּלֹא אֲשִׁתְּמַעוּ כָּלֵל, אֵלֶּה כֵּלֵהוּ הוּוּ אֲתֵינִין, וְכָל חַד וְחַד נִשְׁיָק לְהָאִי דְּבוּר בְּלַחֲשִׁישׁוֹ, כְּמָאן דְּנִשְׁיָק בְּחִיבּוֹ דְּרַחֲמִימוּתָא, וּלְכַתֵּר הָאִי דְּבוּר פְּרִישׁ, וְאֲמַר מְלֵה, וְאֲכַרְזוּ לָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, דְּאֵינּוֹן כָּלֵל דְּזְכוּר וְשְׁמוֹר אֲנִכִּי וְלֹא יִהְיֶה לָּךְ. אֲנִכִּי כָּלֵל דְּכָל פִּיקוּדֵי אוֹרִייתָא, דְּאֵינּוֹן כָּלֵל זְכוּר, וְאִיקְרוּן מִצְוֹת עֲשֵׂה. אֲנִכִּי כָּלֵל דְּדָבָר וְנוֹקְבָא כְּחָדָא. וְכֵאֵין דְּאֲמַר דְּאִיהוּ רְזָא דְּכוּרְסִיָּא, לֹא אִיהוּ פּוּרְסִיָּא בְּלַחֲדוּהִי, וְלֹא אִיהוּ הִכִּי, דְּהָא רְזָא דְּזְכוּר אִיהוּ, וְאִיהוּ דְּכוּרָא. אֲבָל אֵף עַל גַּב דְּאִיהוּ דְּכוּרָא, כָּלֵל דְּדָבָר וְנוֹקְבָא כְּחָדָא אִיהוּ.

וְאֵף עַל גַּב דְּכֵלֵּא שְׁפִיר, אֲבָל אֲנִי, דָּא רְזָא דְּכְרִית קְדִישָׁא, יְסוּדָא דְּעֵלְמָא. כ' אֲתִפְלִיל בְּגוּיָה, דָּא אִיהוּ רְזָא דְּנוֹקְבָא. וּבְכָל אֲתֵר כ', דָּא אִיהִי נּוֹקְבָא דְּאֶקְרִי פֶתֶר.

וּבִגִּין כֶּף (דף מח ע"ב) כֵּלֵּא אִיהוּ כְּחָדָא, רְזָא דְּדָבָר וְנוֹקְבָא כְּחָדָא, וְכֵלֵּא אֶקְרִי זְכוּר, דְּהָא דְּכָר לֹא אִיהוּ בְּלַחֲדוּי, וְנוֹקְבָא אוּף הִכִּי לֹא אִיהִי בְּלַחֲדוּהָא, וְלַעֲלָמִין לֹא אֲתִפְרָשֵׁן דָּא מִן דָּא. זְכוּר אֲתֵאָא בְּנוֹקְבִיָּה, שְׁמוֹר אֲתֵאָא אוּף הִכִּי בְּרְזָא דּוּא"ו, דְּאִיהוּ דְּכוּר"א. בִּגִּין דְּלֹא מִתְּפָרֶשֶׁן דָּא מִן דָּא.

אֲנִכִּי כָּלֵל דְּדָבָר וְנוֹקְבָא כְּחָדָא, וְכֵלֵּא אֶקְרִי זְכוּר. מֵאִי טַעְמָא, בִּגִּין דְּאִיהוּ נְטִיל לְנוֹקְבָא, וְאֲכִלִּיל לָהּ בְּגוּיָה. וְעַל דָּא לֹא אֶיְדַבֵּר אֵלֶּה אִיהוּ בְּלַחֲדוּי. וְכִד אִיהִי אֲמִשְׁכַּת לְבַעֲלָהּ בְּהִדָּה, וְאֲתִי אִיהוּ לְגַבָּה, כְּמָה דְּאֵת אֲמַר (שה"ש ג ד) עַד שֶׁהִבְאִתִּיו אֶל בֵּית אִמִּי, כִּדִּין אִיהִי נְטִילָא שְׁמָא,

וְכָלֹא אֵיקָרִי שְׁמֹר. מֵאִי טַעַמָּא. בְּגִין דְּאִיהִי אִמְשִׁיכַת לִיהּ לְגַבְהָ, וְנָטְלַת לִיהּ. כְּדִין כָּל בֵּיתָא קָוִימָא בְּרִשְׁוֹתָהָ, וְלֹא אֲדַפֵּר אֵלֶּא אִיהִי בְּלֹחֻדָּהָ, וְלַעֲלָמִין לֹא מִתְפָּרְשִׁין דָּא מִן דָּא.

אֲנָכִי, רְזָא דְרִזִּין לִידְעֵי חֲכָמָתָא. בְּהֵהוּא שַׁעְתָּא דְּאַלִּין אֲתוּן נִפְקוּ בְּרִזָּא דְכָלִיל בְּחָדָא, נִפְקָא בּוּצִינָא לְגַלְפָּא מִשְׁחָתָא. מְדִיד בְּסִטְרָא דָּא עֶשֶׂר אַמִּין, וְנִפְקוּ זִיקִין, בְּזִיקִין שְׁבַעִין וְתָרִין. וְאַתְלַהֲטִין שְׁבִיבִין, נְצִיצִין סְלִקִין וְנִחְתִּין. לְבֵתָר, אֲשַׁתְּכּוּ, וְקֵאִימוּ בְּסִלִּיקוּ לְעִילָא לְעִילָא. מְדִיד בְּסִטְרָא אַחֲרָא עֶשֶׂר אַמִּין, וְנִפְקוּ אוּף הָכִי זִיקִין, בְּהֵהוּא גּוֹנָא קִדְמָאָה, וְכֵן לְכָל סִטְרִין.

אֲתַפְּשָׁטָא בּוּצִינָא וְסַחֲרָא סַחֲוֹר סַחֲוֹר, וְאַתְלַהֲטִיטוּ שְׁבִיבִין נְצִיצִין, וְסִלִּיקוּ לְעִילָא לְעִילָא, וְאַתְלַהֲטִיטוּ שְׁמָא. וְכָל חִיילִין עִילָאִין כְּלָהוּ, אֲתַלְהִיטוּ וְאַתְנַצִּיצוּ בְּחָדָא.

סַחֲרָא בּוּצִינָא לְבֵתָר מִסִּטְרָא דְדִרוּם וּמְדִיד וְסַחֲרָא מִתְּמִן לְמִזְרַח, וּמִמְּזֻרַח לְצָפוֹן, עַד דְּאַסְחָר וְתַב לְסִטְרָא דְדִרוּם כְּדִבְקָדְמִיתָא.

לְבֵתָר מִתְּגַלְגָּלָא בּוּצִינָא לְאַסְתְּלָקָא, וְזִיקִין וְשְׁבִיבִין אֲשַׁתְּכּוּ, וְכִדִּין נִפְקוּ אֵלִין אֲתוּן מִחֻקְקִין מִתְלַהֲטִין נְצִיצִין, כְּדֵהָבָא כְּדֵהָבָא אֲתַלְהִיט בְּנְצִיצוּ. כְּהֵאֵי אֹמְנָא כְּדֵהָבָא מְצָרָה כְּסָפָא וְדֵהָבָא, וְאַפִּיק לֹון מְגוֹ אֶשָּׁא מְלַהֲטָא, בְּרִיר וְצָרִיף כּוּלָּא. הָכִי נָמִי נִפְקִי אֲתוּן, צָרִיפִין בְּרִירִין מְגוֹ מִשְׁחָתָא דְּבּוּצִינָא. וְעַל דָּא כְּתִיב (תהלים יח כא) אֲמַרְתָּ ה' צָרוּפָה. כְּמָאן דְּמְצָרָה כְּסָפָא וְדֵהָבָא.

כְּדֵהָבָא אֵלִין אֲתוּן, נִפְקוּ כְּלָהוּ צָרִיפִין, מִחֻקְקִין, בְּרִירִין, נְצִיצִין, מְלַהֲטִין. וְיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ הוּא חֲמָאן לֹון דְּהוּ פָּרְחִי בְּאוּרָא, וְאַזְלִין לְכָל סִטְרִין, וְאַתּוּ וּמִתְחַקְקִין עַל לֹוִיחֵי אֲבִינָא.

וְתָא חֲזִי כְּדֵהָבָא נִפְקִי אֵלִין אֲתוּן בְּרִזָּא דְכָלִיל דְּדַכְר וְנוֹקְבָא, בְּרִירִין מִחֻקְקִין. חֲדָא אֶת הָהּ סְלִיק עֲלֵיהּ, דְּהוּ רָשִׁים וְגַלְיָה לְהַנִּי אֲתוּן, וּמַעֲטֵר לֹון, וְהֵהוּא אֶת אֲזִיל בְּכוּלָּהּ, מְרִישָׁא (נ"א כְּדָא) דְּבּוּצִינָא אֲתַגְלִיף. וְהֵהוּא אֶת אִיהּ אוֹת ו', דְּהֵהוּ סְלִיק עַל כָּל אֲתוּן אַחֲרִינִין, וְגַלְיָה לֹון עַל כָּלָא.

וְרִזָּא דָּא, וְכָל הָעָם רוּאִים אֶת ה"קוֹלוֹת וְאֶת ה"לְפִידִים וְאֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר. אֶת הַקּוֹלוֹת, אֵלִין אֵינֻן אֲתוּן אַחֲרִינִין, דְּהוּ נִפְקִין מֵאֵינֻן קוֹלוֹת כְּדִקְאֻמְרָן, וְאַתְחִיזִין בְּאוּרָא לְעִינֵיהֶן דְּכָלָא.

דְּכְתִיב אֶת הַקּוֹלוֹת, וְלֹא כְתִיב וְכָל הָעָם רוּאִים הַקּוֹלוֹת, אֲלֵא אֶת הַקּוֹלוֹת, אֵלִין אֵינֻן אֲתוּן דְּהוּ נִפְקִי מִנֵּיהֶן. וְאֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר, דָּא אֶת

ו', דהוה סליק על כל אתוון, וגליף לון, כמא דאיתמר. בגין דרזא דאת
ו' איקרי קול השופר, ובגין כך פתיב רואים. וכד שמעו לא שמעו אלא
קול מילולא חדא, דכתיב (דברים ד יב) קול דברים אתם שומעים, ההוא קול
דאיקרי דברים, דהוא הוה אמר מלה בלחודוי.

ואף על גב דכל ישראל חמו יקריה דקודשא בריה הוא, לא הוה חמאן,
אלא כמאן דחמי מגו עששיתא, והוה מסתפלן למנדע חכמתא באינון
אתוון דהו נפקי. והו חמאן נהירו דנהיר מגו נהירו אחרא. ועל דא
פתיב, (שם ד טו) כי לא ראיתם כל תמונה.

אנכי רזא דזכור, רזא דדכורא, דבטש ואנהיר לדבור, ונפקי אליון אתוון
לאתעטרא, ובאליון אתוון הו חמאן, והו שמעין מלה דאקרי אנכי,
דאיהו אסתפלוחא הו חמאן מנייהו. שמיעה דתיבותא דילהון, הו
שמעין.

דכתיב קול דברים אתם שומעים. הוא שמיעה, למעבד דברים, מאינון
אתוון דהו חמאן. ואף על גב דקול דברים איהו, ואיהו הוה
ממלל, לא הוה ממלל אלא מלה, דאינון אתוון, כמא דאיתמר.
אנכי הכא איהו רזא כלל. ופרט, יהו"ה אלהיה. ה', רזא דזכור. אלהיה,
רזא דשמור. ועל דא הכא כלל ופרט, ואורייתא ברזא דא מתעטרא.
בכלל ופרט, כללא דכל אורייתא. וכל פקודי אורייתא. בגין דאיהו כללא
דזכור ושמור בחדא.

כמא דאוקימנא בספרא דשלמה, בגילופא דעיטורא דאתוון. אנכי: א"י
דבר. נ"כ נוקבא. ושפיר איהו, והכי קאמר, אני דבר ונוקבא בחדא,
דהא נו"ן כפופה איהי נוקבא בכל אתר. אוף הכא אנכי כללא בחדא.
אמא נקט אנכי, ולא אני. אלא נ"כ תרי נוקבי אינון, ותנין, כגוונא
דשכינה לתתא, אוף הכי שכינה לעילא. וכללא אשתכח במלת
אנכי, בחיבורא חדא. אנכי כללא דזכור, רזא דכל מהימנותא, כללא
דעילא ותתא. יו"ד: לעילא לעילא, ראשיתא דכל מהימנותא. נ"כ: תרין
נוקבי, עילאה ותתאה, תרין עלמין עילא ותתא. א: רזא דקו אמצעייתא,
דנטיל מפל סטרין, מעילא ומסטרוי. ועל דא הכא אשתכח כל רזא
דמהימנותא.

ובגין דהכא תליא כללא, בחיבורא חדא, בכללא חדא, שארי בהאי מלה,
לאעטרא רזא דאורייתא במלה דא אנכי, כללא דכלא. ה' אלהיה,
פרטא דכללא, שמא שלים, דאתגליף עליהו דישראל תדיר.
תא חזי (בראשית ב ד) ה' אלהים, שם מלא, על עולם מלא. דקיימא איהו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עוננו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזּוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראינו בבנינו ושמחינו בתיקונו"

